

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 156.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366025920/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

hed, der laae udenfor det Tilladtes Grændser i denne vor Tilværelses Sphære. Hun havde ofte tænkt paa at besøge sin gamle Gudmoder i Skovhuset, for at tale med hende derom; men hun havde dog altid udsat dette Besøg af en uvilkaarlig Frygt for at inddrages for dybt i den Forestillingskreds om de magiske Kræfter, der engang havde havt en saa forvirrende Indflydelse paa hendes Fantasi.

Smerten i Fingrene tiltog imidlertid i høi Grad; de opsvulmede, og, efter mange mislykkede Forsøg paa at helbrede dem, erklærede Lægen en Dag, at der var Beenædder og nu tillige Koldbrand i dem, og at det var ingen Redning for hendes Liv, hvis ikke alle tre Fingre inden 24 Timer bleve afsatte.

Bekymringen var stor i Familien; men Thora fandt sig dern med en mageløs Resignation. Det var ved Paasketiden i det tredje Aar efter hendes Confirmation. Hun gik nu i sit nitende Aar, og var saavel for sin Skjønhed, som endnu mere for sin usigelige Elskværdighed og Mildhed, næsten tilbedet af Enhver, der kjendte hende. Ulykken med hendes Fingre havde vakt almindelig Deeltagelse. Alle havde villet give Raad, og der var ogsaa blevet talt om, at lade hente en saakaldet klog Kone, som ofte havde helbredet farlige og af Lægerne opgivne Beenskader, men som i de sidste Aar havde afholdt sig derfra, enten af religiøse Skrupler, som Nogle paastode, eller af Frygt for at forfølges som Qvaksalverske og mistænkes af Almuen for Hexeri og Trolddom. Hun havde aldrig taget Betaling for sine Mirakelkure og hun rostes af Alle for sit fromme Levnet. Denne kloge Kone var Thoras Gudmoder. Ved Lægens Erklæring om den nødvendige Operation, raadede man atter til at søge Hjælp hos denne Kone, og Thoras Forældre med hele Familien vilde have Bud til hende.

«Nei, nei!» – udbrod Thora heftig og bestemt, da hun hørte hvad man havde for – jeg har nu ikke set Gudmoder i sex Aar. Som Barn havde jeg stor Glæde af hendes Eventyr, og det Indtryk, hun gjorde paa mig, den eneste Gang jeg synes, at jeg har besøgt hende, glemmer jeg aldrig. Men jeg veed, hun befatter sig ikke meer med hine hemmelighedsfulde Konster – og jeg er selv bange derfor. Lad i Guds Navn Lægen komme i Morgen tidlig og foretage det Nødvendige!»

Det var henad Aften. Thora var gaaet tilsæns og led frygteligt; men hun klagede ikke. Der var en Fred og Mildhed udbredt over hendes Ansigt, som gav det et næsten forklaret Udtryk – og man frygtede for hendes Liv. Kort før Solnedgang holdt der en Vogn for

Døren. Man troede, det var Lægen, der for en Time siden havde forladt den Syge, og som nu allerede kom med sine Instrumenter for at foretage Operationen. Man ilde spændt og forskrækket ud, for at modtage ham. Men det var ikke Lægen; det var en smuk gammel Kone, der steg ud af Vognen med en lille Kasse under Armen. Hun bar en græsgrøn Silkekaabe og en sort Kyschat. Hendes Ansigt var gennemfuret af Rynker, men overordentlig fint og dannet. Hun bar et Par store grønne Briller og støttede sig ved en Krykkestok. Det var Thoras Gudmoder, den bekendte »kloge Kone«, som havde hørt det uhykelige Tilfælde med hendes Guddatters Haand, og at der nu havde slaet sig Koldbrand til. Hun bad kun om Tilladelse til at see hende og tale et Øieblik med hende i Eenrum inden Solen gik ned.

Uden at melde hendes Ankomst eller spørge om Thoras Indvilligelse, lukkede de bekymrede Forældre, der nu havde meer Tro til den kloge Kone end til Lægen, den milde gamle Kone ind til Thora og lod dem være ene.

Hvad de talte sammen og hvad hun foretog sig med den Syge, vidste Ingen. Familien stod i spændt Forventning i den næste Stue. Om trent et Qvarteer forløb. Solen var gaaet ned. Da aabnedes Døren til Thoras Kammer, og den gamle Kone traadte ud, ledsaget af Thora selv, der bevægede den syge Haand uden Smerte og under hjertelige Taksigelser og Omfavnelser fulgte den Gamle tilvogns. »Jeg er helbredet« – sagde hun – »og uden alle hemmelige Konster. Hvad jeg har brugt, skal Lægen selv undersøge og bedømme. Det er de uskyldigste og simpleste Ting af Verden.« Hun viste dem sine Fingre. De vare endnu kun noget røde; men Svulsten var forsvunden; de vare bevægelige, og hun følte ingen Smerte i dem.

Glæden var stor i Familien. Næste Morgen tidlig kom Lægen med sine Instrumenter for at foretage Operationen. Han saae og hørte med Forbauselse hvad der var skeet; han undersøgte paa det Nøiagtigste det anvendte Lægemiddel; det bestod i en simpel uskyldig Urtesaft, som han vel vidste havde medicinal Værkning, men hvis Anvendelse i dette Tilfælde var ham ubekjendt. I den faa Dage var Thora fuldkommen helbredet, og Rygtet fortalte nu mange Eventyr om Besværgelser og hemmelige Konster, hvorved den »kloge Kone« skulde have uøvet denne Mirakelkuur.

Uagtet Thoras Forsikkring og Lægens Vidnesbyrd om det aldeles Uskyldige i denne Helbredelse, foranledigede dog det almindelig